

[Per Møller.]

videre, fordi den spiller en så afgørende rolle for slagkraften, for den indre og ydre styrke i den udenrigspolitik, man enes om.

Jeg vil imidlertid fremhæve, at den fortid, socialdemokratiet har, forpligter. Det må være en naturlig ærgerrighed for socialdemokratiet at placere sig i samme situation som Cæsars hustru, der som bekendt havde den forpligtelse altid at være hævet over enhver mistanke. Jeg kan desværre ikke sige, at socialdemokratiet har manøvreret sig fri af enhver mistanke, tværtimod. Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning kan ikke undgå at nære en mistanke om, at indenrigspolitiske beveggrunde er med til at farve socialdemokratiets stillingtagen og den måde, hvorpå man fører sine synspunkter frem. Det ville være beskæmmende, hvis mistanken bekræftes, og hvis man virkelig lidt hen ad vejen får et grundlag for at skønne, at socialdemokratiet bruger udenrigspolitikken til at gå på strandhugst efter billige stemmer.

Når mistanken kan dukke op, så er der forskellige grunde til det. En af dem er den, at det så utilsloret fastslås, at det, der er meningen med dette forslag til folketingsbeslutning, er at puste nyt liv i og at forlænge udenrigsdebatten fra slutningen af oktober, en debat, som ellers blev ført til ende, men hvor man har set forskellige vidnesbyrd om, at socialdemokraterne har skønnet, at her kunne der fiskes en partitaktisk gevinst.

Om denne debat i oktober måned vil jeg i øvrigt gerne rejse et spørgsmål til ordføreren for forslagsstillerne, hr. J. O. Krag, nemlig om han har kendskab til, hvad der har været meddelt i pressen fra forskellige side, nemlig at ordføreren for socialdemokratiet, hr. Per Hækkerup, i vesttysk fjernsyn som svar på et spørgsmål om, hvorvidt socialdemokratiet nu var ved at lægge kursen om, skulle have svaret: nej, det var der ikke tale om; det dagsordensforslag, vort parti stillede, blev kun stillet af indrepolitiske, taktiske grunde. Jeg går ud fra, at det ikke er rigtigt, når det er meddelt, at hr. Per Hækkerup har udtalt sig sådan, men da han nu ikke selv er til stede og kan afkræfte det, ville jeg i hvert fald være glad for at høre, om hr. J. O. Krag er rede til at tage afstand fra noget sådant og erklære,

at hvis hr. Per Hækkerup skulle have sagt sådan, så er det i hvert fald ikke et punkt, hvor partiet står bag ham.

En anden af de grunde, som kan nære den mistanke, jeg nævnte, er, at der her fremføres grundsynspunkter, som ikke er nye, og som heller ikke er specielt socialdemokratiske, men som drejer sig om spørgsmål, hvorom der er enighed mellem socialdemokratiet og regeringspartierne.

Dernæst gælder det om nogle af de forslag, der er indeholdt i forslaget til folketingsbeslutning, at de formentlig kan skønnes at være populære, men at de åbenbart ikke er realistiske.

Som eksempel her vil jeg i særlig grad nævne forslaget om, at den danske regering skulle drage omsorg for, at Biafratragedien blev ført frem til behandling i FN's sikkerhedsråd. Jeg har måttet forstå udenrigsministerens redegørelse som en bekræftelse på, at den danske regering har undersøgt, om der var nogen som helst muligheder for, at man igennem FN's sikkerhedsråd kunne tage et initiativ, der greb ind over for krigstragedien i Nigeria, altså Biafratragedien, men at det har vist sig — hvilket er bekræftet fra mange, mange sider — at der ikke er antydning af mulighed for, at FN's sikkerhedsråd kan tage denne sag op. Vi kan ikke andet end beklage dette. Der er noget uhyre nedslående, noget dybt deprimerende, i at skulle tage til efterretning, at FN er magtesløs over for en sådan ulykke som den, der for øjeblikket hjemsøger Nigeria. Men det gælder nu engang i FN-politik som i anden politik, at det er nyttigt at vise respekt for kendsgerningerne, og det hører med blandt de massive FN-kendsgerninger, at et meget, meget stort antal af medlemslandene lægger uhyre vægt på bestemmelserne i pagten om, at FN ikke må blande sig i staternes indre anliggender. Og da det betyder så uhyre meget for de afrikanske stater, for Sovjet, for USA, for masser af andre stater, ja, så er dermed skabt den kendsgerning, at FN's sikkerhedsråd ikke har nogen jordisk mulighed for at gribe ind og bremse udviklingen, den fortsatte udvikling, af tragedien i Biafra.

Alt dette er utvivlsomt hr. J. O. Krag velbekendt, og derfor synes jeg ikke, det kan tjene noget nyttigt formål, men der-